

Kira Gembri

Rubinė

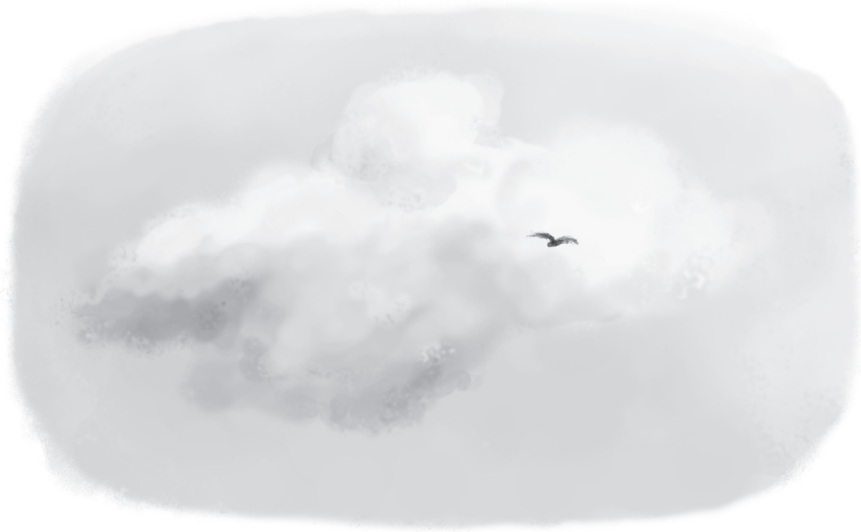
Magiskosios ilankos sergėtojai

Rubinė
Magiskosios ilankos sergetojai

Versta iš
Kira Gembri
RUBY FAIRYGALE 2:
DIE HÜTER DER MAGISCHEN
BUCHT
Loewe Verlag GmbH, Bindlach, 2020

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

© *Loewe Verlag GmbH*, 2020

© Tekstas, Kira Gembri, 2020

© Iliustracijos, Verena Körting

Pirmą kartą vokiečių kalba pavadinimu *Ruby Fairygale 2: Die Hüter der magischen Bucht* 2020 metais išleido *Loewe Verlag GmbH*, Vokietija.

Lietuvių kalba išleista susitarus su *Loewe Verlag GmbH*, Bindlach, Vokietija.

Visos teisės saugomos.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Indrė Dalia Klimkaitė, 2023

© Leidykla „Nieko rimto“, 2023

ISBN 978-609-441-889-1

Kira Gembri

Rubinė

Magiskosios ilankos sergetojai

II serijos knyga

Iliustravo Verena Körting

Iš vokiečių kalbos vertė Indrė Dalia Klimkaitė

Vilnius
2023

Turiny

- 1 skyrius. Magiškas apči.....1
- 2 skyrius. Trys žvilgsniai į ateitį.....16
- 3 skyrius. Bėda pakrantėje.....24
- 4 skyrius. Mirtinas pavojus.....31
- 5 skyrius. Iškilminga priesaika.....31
- 6 skyrius. Brendos planas.....47
- 7 skyrius. Naujoji gyvūnų daktarė.....54
- 8 skyrius. Jaukumui galas.....62
- 9 skyrius. Nekoks pabudimas.....71
- 10 skyrius. Misis Silverton įsibėgėja.....77
- 11 skyrius. Vien pykčiai.....84
- 12 skyrius. Prasčiausias visų laikų tortas.....91
- 13 skyrius. Aliarmas dėl monstrų.....97
- 14 skyrius. Vien mįslės.....102

15 skyrius. Išdavikiški pėdsakai.....	113
16 skyrius. Tiesa iškyla aikštėn.....	121
17 skyrius. Pavojingi bandymai.....	127
18 skyrius. Įkandimai ir prisipažinimai.....	135
19 skyrius. Nauju pavidalu.....	144
20 skyrius. Šėlionės naktį.....	152
21 skyrius. Mes šnipinėjame.....	161
22 skyrius. Keturkojis agentas.....	168
23 skyrius. Viskas ne taip, kaip planuota.....	178
24 skyrius. Išmėginu sparnus.....	189
25 skyrius. Geriausia slėptuvė.....	196
26 skyrius. Nerimas dėl Šmudliaus.....	205
27 skyrius. Didvyris Fergiusas.....	213
28 skyrius. Kuo skubiau čiulpinukų ir ateities planai.....	222

1 skyrius Magiškas apėi

Senasis Fergiusas šnopavo it koks įniršęs bulius. Abiem rankomis įsikirtęs prekystalio, primerkęs akis dėbsojo į Brendą Grehem.

O ji nesileido bauginama.

– Kartoju tau paskutinį sykį, – pareiškė ji. – Aš, kaip Pačo salos laiškininkė, esu labai atsakinga ir privalau griežtai laikytis taisyklių. Negaliu atiduoti laiškų, jei gavėjas nepateikia asmens dokumento. Ir nieko čia nepakeisi, mielasis Fergiusai, net jei ant galvos atsistotum!

– O kas, jei aš tave priversiu ant galvos atsistoti? – suurzgė Fergiusas.

Brenda papūtė lūpas.

– Pirma pabandyk, – atsakė šaltai.

Giliai įkvėpiau ir sulaikiau orą, kad nesusijuokčiau. Senolis Fergiusas daug mažesnis ir liesesnis nei Brenda, o ji gi ir viešbučio šeimininkė, ir virėja, ir laiškininkė. Tiedu kas savaitę kimba viens kitam į plaukus – bet nė vienas salos gyventojas jų ginčo nelaiko rimtu. Pirmadieniais į mūsų salutę atplaukia pašto kateris, ir Brenda parsiveža krovinį arkliu kinkytu vežimu į viešbutuką „Graham’s Inn“, o senasis Fergiusas visuomet pirmasis laukia prie jos prekystalio. Savo asmens dokumento jis niekuomet negalėjo parodyti – gal pametęs jį prieš daugelį metų. Iš esmės jam jo ir nereikia, nes Pačo saloje mes vieni kitus skersai išilgai pažįstam.

Bet Brendai į tai visiškai nusišvilpt.

– Toliau, prašom, – sako ji pasisukdama į kitą laukiantįjį eilėje.

Nojus atsiprašydamas žvilgteli į senį ir žengia priekin.

– Laiškai Nojui Aronsui? Tučtuojau, – sučiulbėjo Brenda neušindama burnos dėl Nojaus asmens dokumento. – Maloniai prašom, mano berniuk.

Fergiusas taip garsiai sugriežė dantimis, kad man šiurpas perbėgo nugara. Greitai patraukiau Nojų iš pavojingos zonos – dėl visa ko, jei kartais senis pultų mėtyti į Brendą suglamžytas servetėles. Tai irgi retkarčiais pasitaiko.

Per tą laiką Nojus spėjo perskaityti atvirlaiškį, kurį jam padavė Brenda, o tada aš klausiamai pažvelgiau į jį. Susiraukė.

– Nuo tėčio, – paaiškino. – Rašo, kad dabar yra architektų konferencijoje Japonijoje, susitinka daug įdomių žmonių ir... ple ple ple.

– Ple ple ple? – paerzinau jį. – Tai galėjo rašydamas truputį daugiau pastangų padėti.

Nojus atsiduso.

– Na, rašo ir apie internatą, kuriame ir dabar, vasarą, yra laisvų vietų. Bet tai skamba visiškai pamišėliškai.

Mano šypsena akimoju sustingo. Nuo minties, kad Nojus gali greitai išvykti į mokyklą Amerikoje, pasijutau it šaltu vandeniui perlieta. Aišku, žinojau, kad jo atostogos po kelių savaičių baigsis, bet stengiausi negalvoti apie šį neišvengiamą dalyką.

– Kodėl skamba pamišėliškai? – atsargiai perklausiau.

Nojus suplėšė atvirlaiškį ir skutelius paleido skristi į popierių krepšį šalia prekystalio.

– Regis, tai kažkoks universiteto ir kalėjimo mišinys. Ten tai jau tikrai neisiu, juolab kol atostogos nesibaigs. Tikėkimės, tėtis suras ką nors geresnio.

Regis, tema lyg ir išsemta, bet gniaužtai nuo mano gerklės neatsileido. Kaip tik to ir bijojau: kad misteris Aronsas greitai suras ką nors geresnio ir Nojus susižavės. Juk pasaulinio garso architektui ne problema sumokėti už vietą prašmatniausiame Amerikos internate. O kad ir kaip myliu savo gimtinę – Pačo

sala su juo niekaip nepakonkuruos. Vienintelis prašmatnus dalykas čia yra žvilgantis Misterio Merfio, storulio mopso, antkakliukas.

Fergusas, tarsi atspėjęs mano mintis, staiga pasisuko į mus.

– Ką nors geresnio, ką nors geresnio, – pamėgdžiojo Nojū. – Tipiškas amerikietis. Pas jus viskas turi būti rekordiška! Užtat aš giriu mūsų salą, čia nėra nieko ypatinga, nieko neįprasta... – Ir staiga Fergusas nutilo kietai sučiaupęs raukšlėtas lūpas.

Priešingai nei kiti Pačo salos gyventojai, jis gerai žinojo, kad įlankėlė salos šiaurėje tikrai išskirtinė. Bet, laimė, šią paslaptį pasilaikė sau – gal dėl to, kad buvo siaubingai prietaringas ir nenorėjo turėti reikalų su antgamtiškais dalykais. Sunkiai galėčiau patikėti, kad nutylėjo šią paslaptį dėl to, kad netektų pyktis su manim ir Nana. Juk ne Ferguso būdai santūrumas ar draugiškumas.

Tarsi norėdamas tai įrodyti, niūria mina kalbėjo toliau:

– Vienintelis rekordus mušantis čia gali būti tik pašto skyrius. Rekordiška! Išskirtinai bjaurus! Neatsistebėtina! prastas!

– Einam, – sumurmėjau ir stvėriau Nojū už rankos. – Dinkim iš čia. Varys taip toliau pusę amžinybės, kol Brenda galų gale vis tiek ištrauks ir paduos Ferguso laiškus.

Nojus tik linktelėjo – jam jau teko matyti tokių pirmadienių ginčų. Jau žino ir tai, kad gandonešė Tilda elgiasi su savo mopso kaip su kūdikiu, o misteris Olearis vis uždavinėja

keblius klausimus, nes rašo salos laikraščiui. Pastarosiomis savaitėmis Nojus išties tapo dalimi Pačo salos. Sunku patikėti, kad visa tai jis greitai paliks.

Dabar gi mitriai vinguriavo tarp užėigos staliukų ir sveikinosi su salos gyventojais, tarsi pažintų juos metų metus. Ašėjau paskui jį tylėdama, vis dar jausdama didžiulį gumulą gerklėje. Kai išėjome laukan, Nojus paklausė:

– Ei, gal vertėtų pasiimti Katlinos kepyklėlėje maišiuką saldainių? Galvoju apie kelis žmogėnus, kurie labai nuliūs, jei šįvakar ateisim pas juos tuščiomis.

– Ar tu tikrai vadini žmogėnais tuos mažus barzdotus bičiukus, o „nuliūs“ reiškia siaubingai mus erzins?

– Pagavai, – tarė Nojus ir nusijuokė. Netgi jo akių spalva, regis, pasikeitė, kaip ir visada, kai nudžiugdavo. Tada akys

atrodydavo daug šviesesnės ir veikiau žydros nei pilkos. Paprastai šitas vaizdas mane iškart pralinksmindavo, bet šįkart gera Nojaus nuotaika manęs neužkrėtė.

Paskubomis pasilenkiau ir atrišau nuo žibinto stulpo Šmudliaus pasaitėlį. Vilkšunis nervingai urgzdamas pakilo, tarsi norėtų pasakyti: „Ilgokai užtrukot, snargliai.“

Ir tada trise leidomės į kelią – parūpinti gnomų gaujai saldumynų.

Visą dieną man iš galvos nėjo mintis apie Nojaus išvykimą.

Nuotaika pasitaisė tik vakare, kai atėjome į šiaurinę pa-

krantę. Ši įlanka niūresnė, ypač palyginti su dailiu plačiu paplūdimiu pietinėje salos pusėje. O ir pašiūrė pakrantėje ne itin patraukli. Ir vis dėlto kaip visad pajutau džiugų kutulį pilve, kai artinomės prie apleistos trobelės.

Nana, nešina kuprine su maisto atsargomis ir vaistais, tipeno pirma.

– Ar galit šiandien pasirūpinti gnomais? – paklausė ji. – O aš tuo tarpu imsiuos... – Močiutė neperspėjusi sustojo, tad aš kone atsitrenkiau į ją.

– Kas dabar? – paklausė Nojus, bet močiutė perspėjamai pakėlė ranką. O tada mostelėjo į pašiūrės duris, ir mano širdis ėmė daužytis.

Durys kiek pravertos, taigi laukan krito siauras šviesos spindulys. Tai galėjo reikšti tik viena: magiškoje gydykloje yra įsibrovėlis.

– Palaukit čia, – sukuždėjo Nana. – Pasižiūrėsiu, ar mums nepavojinga lankytis.

Mudu su Nojum susižvelgėm, ir tada abu drauge papurtėm galvas. Mano močiutė narsiausias man pažįstamas žmogus, bet mes nieku būdu neleisim į pašiūrę jai eiti vienai.

Nana suraukė kaktą, bet nepriešgyniavo. Atsargiai pravėrė duris plačiau, ir nuo aprūdijusių vyrių girgždesio man nugara perbėgo šiurpas. Įsikirtusi pirštais į Šmudliaus antkaklį žengiau paskui močiutę vidun. Nojus buvo taip arti už manęs, jau sprandau jaučiau jo alsavimą. Tyliai perėjom priebutį ir prisiartinom prie skyriaus, kur buvo rūpinamasi magiškomis būtybėmis. Pradžioje buvo dirbtinis šilo kraštovaizdis, kur paprastai mus pasveikindavo triukšmingi aplink šokinėjantys gnomai. Dauguma jų nesirgo, tik muštynėse buvo įsistatę mėlynių ar apsidraskę. Todėl jautėsi gan gerai ir prikėsdavo visokių kvailysčių. Bet dabar gnomų skyriuje viešpatavo įtartina tyla.

– Kas jums nutiko? – paklausiau tyliai ir bandžiau įsižiūrėti į žemus namučius be priekinės sienos. – Ar kažkas nugašdino?

Gnomai klusniai gulėjo lovelėse, iš po antklodėlių kyšojo tik barzdoti veidukai.

– Nesakysim, – krenkštelėjo vienas iš jų, ir negalėjau suprasti, ar jis nusigandęs, ar žvelgia įžūliai.

– Ar negalit, ar nenorit? – pristojo Nojus.

– Nenorim, neturim, negalim, tu biednas vargšeli, – atskriejo eiliuotas atsakymas.

– Jūsų eilės tikrai galėtų būti geresnės, – pasišaipė Nojus, bet aš per daug nervinausi, kad kreipčiau dėmesį į gnomų eiliavimo meną. O ir Šmudlius man pasirodė įsitempęs. Mudviem einant prie undinių skyriaus vis lėtino žingsnį. Jau kelias dienas ten gyvena dvynukės Ava ir Alana, visiškai vienodomis smaragdinėmis garbanomis ir žuvies uodegomis. Ir jas abi buvo vienodai išbėrę ir niežėjo, nes buvo alergiškos užterštam vandeniui, srūvančiam į jūrą iš kai kurių laivų. Jei kurį laiką nesiklausydavo, tai ginčydavosi, kuri iš jųdviejų išmintingesnė ar sąmojingesnė, kuri gražiau dainuoja ar pinasi dailesnes kasas. O ginčydavosi kartais gan garsiai, tik šiandien buvo neįprastai ramios, kaip ir gnomai.

– Gerai, kad atėjot, – sukuždėjo Ava mums sėlinant smulkiu undinių aptvaro smėliuku. – Jūsų jau laukia.

Alana iškišo ranką iš vonios ir mostelėjo į paskutinį gydyklos skyrių.

– Banšių skyriuje, – pridūrė ji. Ir tada vėl paniro, girdėjome tik tylų burbuliavimą.

Nejučia sulaikiau kvapą. Ar čia apsilankė gūlis – o gal koks kitas šiurpus sutvėrimas? Kurį laiką dvejojau, bet tada prisiminiau, ką vis kartoja Nana: „Ar žmogus, ar pabaisa – kiekviename glūdi gėrio grūdas.“

Bet dabar, regis, ir pati Nana nebuvo tikra, ar ji teisi. Priėjusi prie antro aptvaro atsisuko ir šnipštelėjo:

– Prašau, likit už manęs!

Jos veido išraiška buvo tokia rimta, kad nevalingai paklausau – priešingai nei Nojus. Jis jau buvo priėjęs tas dirbtines kapines ir atsainiai mostagavo dešine ranka.

– Nesijaudinkit, čia tik kažkokia mote... – Ir čia jam žodžiai užstrigo gerklėje.

Mudvi su Nana irgi dėbsojom į savo viešnią, sėdinčią ant samanomis apaugusio antkapio. Dėl jos pavidalo ir dydžio išties būtų galima ją palaikyti „kažkokia moterimi“ – bet vėliausiai antrą kartą pažvelgus aiškiai pamatysi, kad tai ne žmogus.

– ...Fėja, – užbaigė sakinį Nojus ir garsiai nugurkė seiles. – Viena, ar aš teisus?

2 skyrius *Trys žvilgsniai į ateitį*

Jei nebūčiau tokia suglumusi, gal būčiau nusijuokusi. Nojus visad apsimesdavo, kad jo niekas negali išvesti iš pusiausvyros, bet dabar ir jam žandikaulis atvipo, o akys atrodė didelės kaip puodeliai. O juk dar neseniai aiškinau jam, kad magiškojo pasaulio valdovės nėra meilutės mažutės sparnuotos būtybės. Iš tiesų fėjos kartais išties gali nugąsdinti, ir jos mėgsta vedžioti žmones už nosies. Ko gero, mūsų viešnia gydyklos duris tyčia paliko atviras, kad truputėlį mus pagąsdintų.

Dabar ji pakilo nuo antkapio ir minkštais žingsniais artinosi prie mūsų. Tamsūs plaukai siekė klubus, akys švytėjo tokiu

8 skyrius
Jaukumui galas

Vos atvykusi Mildred Silverton ėmė versti viską aukštyn kojom. Pirmiausia atplėšė visus langus, tarsi gydykloje dvoktų, o tada atsidarė Nanos vaistų spintą.

– Čia nieko neįmanoma rasti! – pareiškė kraipydama galvą. – Keista, mano atmintyje Klėja – sąmoninga asmenybė. Bet veikiausiai jai turint viešnagėje du vaikus paprasčiausiai stigo laiko tvarkai palaikyti.

Giliai įkvėpiau ketindama ką nors pasakyti – pavyzdžiui, kad aš čia ne svečias ir kad Nana mane išaugino, ir kad spintoje

9 skyrius
Nekoks pabudimas

– VAIKAI! TUČTUOJAU LEISKITĖS ŽEMYN!

Nusigandusi pašokau. Tą pačią akimirką atsistojo ir Šmudlius, pašiaušęs keterą sužiuro į duris. Tikriausiai misis Silverton klyksmas jo ausims buvo neištveriamas. Išgirdusi bildesį supratau, kad Nojus irgi išpuolė iš skalbinių kambarėlio, nenoromis iškišau kojas iš po šiltos antklodės.

– Lik čia, – sušnabždėjau Šmudliui ir išbildėjau į koridorių.

Misis Silverton stovėjo laiptų apačioje ir žaibavo į mus akimis. Vilkėjo šilkinį chalata, jis atrodė kaip kokia jos spindinčio

gydytojos chalato versija, plaukai sušukuoti atgal ir surišti. Vienintelis dalykas, netinkantis prie nepriekaištingos jos išvaizdos, – raudonos dėmės ant skruostų.

– Reikalauju pasiaiškinti, – sušnypštė ji ir mostelėjo į grindis. Ten, kur dar iš vakaro stovėjo misis Silverton aukštakulniai, dabar gulėjo keli apseilėti odos gabaliukai ir vienas visiškai sukramtytas kulniukas.

Nurijau seiles ir tik tada ryžausi leisti laiptais žemyn ir nukreipti akis į svetainę. Sofos atkaltė irgi perplėšta, apkandžiota – tarsi ją būtų užpuolusi įtūžusi bestija. Be to, sudraskytos dvi sofos pagalvės, baltas kamšalas išdrabstytas iki pat laiptų.

– Kur jis? – kirste nukirto misis Silverton.

Jai neteko aiškinti, ką turi galvoje. Ir vis tiek aš bejėgiškai pralemenau:

– Kas, Šmudlius? Čia tikrai ne jo darbas, tokių dalykų jis niekad nedarė!

– Ir aš turėčiau tavim patikėti? – Misis Silverton šnupuodama bandė atgauti kvapą. – Vaikyti mielas, gali būti, kad čia jis dar niekad to nedarė. Bet moteris su mopsu man vakar papasakojo, kad Šmudlius dar neseniai buvo gatvės šuo. Niekas nežino, iš kokios jis aplinkos! Kaip kvailai pasielgė Klėja, priimdama į namus nepažįstamą ir dar tokio dydžio šunį! Jei nesukontroliuosit šito šuns, nebegalėsiu toliau kartu su juo gyventi. Tada vienas iš čia turės išvykti – jis arba aš!

Mudu su Nojum susižvelgėm. Koks dar klausimas – ar mes norime gyventi su savo keturkoju bičiuliu, ar su kažkokiu mišiniu

iš dviejų bjaurių moterų – Doloresos Ambridž iš „Hario Poterio“ ir Kruelos de Vil iš „101 dalmatino“? Jei Nana būtų sveika, nė sekundės nebūčiau dvejojusi. Bet dabar mano galvoje tik šmėstelėjo žodis „priesaika“; jau pradėjau jo nekęsti.

Nenoromis dirstelėjau viršun, kur girdėjosi tylus caksėjimas nagais į grindis. Šmudlius kiūtojo ant viršutinės laiptų pakopos, tarsi norėtų likti nematomas, kad ir toks didelis. Gal jis gėdijosi to, ką pridirbo naktį.

– Nesijaudinkit, – pratariau kimiai ir atsigręžiau į misis Silverton. – Manychiau, jis tik sutrikęs dėl to, kad negalėjo miegoti savo mėgstamiausioje vietoje. Tokie dalykai tikrai nebepasikartos.

– Ir aš to tikiuosi, – atsakė misis Silverton, taip suraukusi antakius, kad jie susitiko virš jos nosies. – Laimė, įsidėjau antrą batų porą, bet jei dar kartą aptiksiu šitą baidyklę be priežiūros, tai...

Jos grasinimus nutraukė šaižus telefono čirškimas. Aš nesąmoningai puoliau prie jo, bet misis Silverton buvo greitesnė. Vos pora plačių žingsnių ji pasiekė aparatą ir stvėrė ragelį.

– Silverton gyvūnų klinika, kuo galiu padėti?

Akimirką buvo tylu, o tada nutiko kai kas keisto. Pastarosiomis savaitėmis man prieš akis mažas berniukas pavirto ruoniuku, o baugšti švelni mergelė – klykiančia mirties fėja. Bet tie dalykai nė iš tolo nenustebino tiek, kiek dabar vykstanti misis Silverton permaina. Staiga išnyko įtūžio raukšlės, o lūpas nušvietė plati

spindinti šypsena, kokias paprastai matome tik dantų pastos reklamose.

– Ak, Klėja, mano mieloji, – sučiulbo ji. – Kaip džiaugiuosi po šitiekos metų girdėdama tavo balsą! Kaipgi tau sekasi? Bet ką aš čia klausinėju, žinoma, tau sekasi apgailėtinais. Prašau, ramiausiai sveik, aš čia puikiai su viskuo susitvarkau. – O tada atkišo man ragelį ir garsiai pasakė: – Rubine, brangute, vargšė močiutė norėtų su tavim pasikalbėti.

Sumišusi prispaudžiau ragelį prie ausies.

– Sveika, Nana. Malonu, kad paskambinai, – sumurmėjau. Misis Silverton nuėjo į virtuvę, bet jaučiau, kad visgi manęs klausosi. Mano laimei, Nojus tyčia garsiai bildėdamas puolė tvarkyti netvarkos svetainėje.

– Kaipgi tu jautiesi? – pakartojau misis Silverton klausimą.

– Ai, viskas bus gerai, – tarė Nana, ir mano širdis ėmė smukti į kulnus. Jei paklausdavai, kaip močiutės savijauta, paprastai

Apie autorę

Kira Gembri gimė 1990-aisiais Vienoje, Austrijoje, yra antra iš penkių vaikų šeimoje. Šiam gražiam miestui liko ištikima ir baigusi lyginamosios literatūrologijos mokslus. Meile knygoms užkrėtė ir savo vyrą bei mažąją dukrelę, kuri tvirtai tiki pasakomis. Magiškų būtybių rašytojos namuose nerasi, bet čia gyvena katinas, kuris praėjusiame gyvenime tikrai buvo gnomas.

Apie dailininkę

Verena Körting gimė Kelne, Vokietijoje, ten ir užaugo. Baigusi komunikacijų dizaino studijas Diuseldorfo aukštojoje mokykloje persikraustė į Hamburgą ir dirbo grafikos dizainere, bet ilgai tai pabodo. Nuo 2010 metų užsiima vien iliustravimu, dirba su įvairiomis vaikų literatūros leidyklomis. Gyvena ir darbuojasi Kelne.

Rubinė kartu su teta ir draugu Nojumi rūpinasi sergančiais gyvūnais, juos prižiūri ir gydo. Be to, saloje gyvena ir magiškos būtybės, kurioms taip pat dažnai prireikia pagalbos. Žinoma, tai – didelė paslaptis. Susirgus Rubinės tetai, jos pavaduoti laikinai atvyksta kita veterinariė, kuri iškart sužavi salos gyventojus. Rubinei ir Nojui kyla įtarimas, kad ji toli gražu nėra nei puiki gyvūnų gydytoja, nei geras žmogus. Reikia kažko imtis...

Tai antroji austrų rašytojos Kiro Gembri knyga apie Rubinę ir paslaptinę salos būtybes. Pilna nuotykių, humoro, burtų ir paslapčių serija skiriama vaikams nuo devynerių metų, tačiau sudomins ir vyresnius skaitytojus. Knygą puošia juodai baltos vokiečių dailininkės Verenos Körting iliustracijos.

Redaktorius Vainius Bakas
Korektorė Eglė Devižytė
Maketavo Jovita Tamašauskienė
Tiražas 1500 egz.
Išleido leidykla „Niekorimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Rubinės teta – gyvūnų gydytoja. Jos drauge rūpinasi visais miestelio šunimis, katėmis ir paukščiais. Bet tai dar ne viskas. Saloje gyvena undinės, gnomai, fėjos ir kitos magiškos būtybės, kurioms taip pat reikia pagalbos. Tik, žinoma, tai didžiausia paslaptis!

Vieną dieną į salą pavaduoti tetos atvyksta kita veterinare ir gyvenimas apvirsta aukštyn kojomis. Ji elgiasi bjauriai! Neleidžia Rubinei kartu gydyti gyvūnų! Panašu, kad ir pati jiems nė kiek nepadeda, gal net kenkia. Bet kaip tai įrodyti?

Be to, ir pati Rubinė turi paslaptį, kurios kol kas dar nė pati nežino...

*Paslaptingos magiškos būtybės ir
įtraukiantys nuotykių!*

*Skaityk ir
kitus Rubinės
nuotykius!*

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-889-1

9 786094 418891